

יום ד' טו' באלול תשנ"ז (17 בספטמבר)

י עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,

יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם"

אבא קובנר, 1978

בשנה תש"ע (1953), נהגה חוק הנישואין והגירושין על-ידי הכנסת חוק זה נהנה את המוקד היסודי בקבלת צביון המצוי.

[יומן צה"ל]

על צנ"ני גמ":

המונח "גמ" אינו נמצא בעברית המקראית, אלא הוא נקרא ("הפרש"י-גמ"א) לאורו קראנו בשם (שעריה) "ספר הכריתות". המונח זה הוטל בזמן המלחמה בשם המורה הירושלמי.

המוסכמה במסכת "גמ" (דף ב, דמ"א) מסבירה שם לה נגון (אם משום שגם היא יש זכירה על-פי ההלכה על יד שורה, מספר המקביל למסכתא של האוגיות ג ו-ו (3+9=12).

השאלה ערוך מקשר את המילה זה לאלו הנקראים גמ"א, אשר מאכל ומפורג כל אכן אחרת בבאה עליה במלך. המאן מוילנא זינה במאונגו (עוד לפני ע'צן המלך!) שבכל המורה בנה, אין מקום אחר שבו סמוכות האוגיות ג ו-ו זו לזו. אין הן מופיעות בסמוך במלך אחר, ואף לא באור האחרונה והראשונה של מלך סמוכות. כיון שאוגיות אלה הנה מופרדות זו מזו, הן יכולות להתאמה לאור שטר, שם כולו לא בא אלא להפריד את בן הכולל זה.

[עולם האותיות, עמ' 109]

על ענייני תשובה [מרב"ם, ספר המדע, הלכות תשובה]

ומהי תשובה? הוא שיעלוב האטא ויסירו ממחשבתו ויחזור בקבו שלא יעשה עוד, שנאמר: "עלוב רלע זרכו" (ישע"י, נה"ל) וכן 'הנחם' ה' לעבר, שנאמר: "כי אחר' שיה' נ'אמ" (ירמ"ה, לא, א') ו"ע"ז ע"ו" יוצא גמולתו שלא ישוב לזה האטא עולם, שנאמר: ולא נאמר עוד אליהו אמעלה 'צ"ו" (הושע, י"ז, ז) וצ"ר המעלות בשפג"ו ואמר ענינו אלו שחזר בקבו.

יום נעים !